

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący stwierdzenia, że Komisja naruszyła przepisy Traktatu, w zakresie w jakim odnoszą się one i regulują pośrednio lub bezpośrednio warunki wyrażania zgody na łączenie przedsiębiorstw, tym w szczególności art. 101 i 102 Traktatu oraz przepisy służące ich wykonaniu, w tym w szczególności art. 6(1)(b), art. 2(1), art. 2(2) Rozporządzenia 139/2004, poprzez zaniechanie przeprowadzenia pełnej oceny skutków koncentracji niekorzystnych z punktu widzenia konkurencji, w tym m.in. oceny skutków koncentracji dla rynków właściwych ustalonych na podstawie modelu O&D. Ocena koncentracji w modelu O&D prowadzi tymczasem do wykrycia szeregu zakłóceń konkurencji przez nią powodowanych.
2. Zarzut drugi dotyczący stwierdzenia, że Komisja błędnie oceniła skutki koncentracji w odniesieniu do możliwości świadczenia usług pasażerskiego transportu lotniczego oraz do lotnisk, których dotyczy koncentracja, dopuszczając się tym samym poważnego i oczywistego błędu w jej ocenie. Prawidłowo dokonane badanie analityczne koncentracji prowadzić powinno do wniosku, że jej przeprowadzenie wywrze szereg negatywnych skutków dla konkurencji, w tym doprowadzi do powstania pozycji dominującej Lufthansy w określonych portach lotniczych.
3. Zarzut trzeci dotyczący stwierdzenia, że Komisja naruszyła Rozporządzenie 95/93 poprzez naruszenie zasad neutralności, przejrzystości i niedyskryminacji w przydzielaniu slotów w określonych portach lotniczych.
4. Zarzut czwarty dotyczący stwierdzenia, że Komisja naruszyła Wytoczne w sprawie oceny horyzontalnego połączenia przedsiębiorstw poprzez zaniechanie badania, czy rzekomy wzrost efektywności wywołany Transakcją przeciwdziała jej negatywnym skutkom dla konkurencji.
5. Zarzut piąty dotyczący stwierdzenia, że Komisja naruszyła przepisy traktatowe oraz przepisy służące ich wykonaniu poprzez nałożenie na Lufthansę zobowiązań, które nie przeciwdziałają istotnemu zakłóceniu konkurencji powodowanemu przez Transakcję.
6. Zarzut szósty dotyczący stwierdzenia, że Komisja naruszyła przepisy traktatowe, w tym art. 107 ust. 1 TFUE oraz przepisy służące ich wykonaniu poprzez zaniechanie uwzględnienia zakłócenia konkurencji na rynku wewnętrznym wywoływanym przez Transakcję w kontekście udzielonej Air Berlin pomocy państwa.
7. Zarzut siódmy dotyczący stwierdzenia, że Komisja naruszyła art. 296 TFUE poprzez niewystarczające uzasadnienie Decyzji KE.

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2018 r. – Yanukovych / Rada

(Sprawa T-300/18)

(2018/C 231/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Viktor Feodorovych Yanukovych (Rostów nad Donem, Rosja) (przedstawiciel: T. Beazley, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2018/333 z dnia 5 marca 2018 r.⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/326 z dnia 5 marca 2018 r.⁽²⁾ w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że skarżący nie spełnia kryteriów wymaganych, aby w rozpatrywanym okresie umieścić jego nazwisko w wykazie. Rada Unii Europejskiej nie uwzględniła należycie wszystkich przedstawionych jej dokumentów – rozpatrując przy tym bardzo wybiórczo te dokumenty, które uwzględniła. Podniesione na poparcie tego zarzutu argumenty są następujące: skarżący został objęty jedynie dochodzeniem wstępnym, które utknęło w fazie stagnacji, i oczywiście nie jest wystarczające, aby spełnić rozpatrywane kryterium; dokumenty, na jakich oparła się Rada w celu utrzymania nazwiska skarżącego w wykazie, są całkowicie niewystarczające, wzajemnie sprzeczne i fałszywe oraz nie zostały wykazane za pomocą żadnego dowodu.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie w ramach nałożenia spornych środków na skarżącego. Rada popełniła oczywisty błąd, ponownie wskazując nazwisko skarżącego – pomimo oczywistej rozbieżności między „uzasadnieniem umieszczenia nazwiska w wykazie” a istotnymi kryteriami umieszczenia w wykazie. Ponadto, podniesione na poparcie zarzutu pierwszego argumenty są także ważne w odniesieniu do zarzutu drugiego.
3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że Rada nie przestrzegала obowiązku uzasadnienia. Rada nie wskazała szczególnych i konkretnych przyczyn umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie. „Uzasadnienie” przedstawione w szóstej decyzji zmieniającej i w szóstym rozporządzeniu zmieniającym (zwanych dalej „szóstymi aktami zmieniającymi”) w celu umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie jest (nie tylko błędne), lecz również stereotypowe, nieodpowiednie i nieadekwatnie zindywidualizowane.
4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia prawa skarżącego do obrony lub faktu, że ten ostatni został pozbawiony skutecznej ochrony sądowej. Między innymi, Rada nie przeprowadziła odpowiednich konsultacji ze skarżącym przed ponownym umieszczeniem jego nazwiska w wykazie, a skarżący nie mógł skorzystać ze sprawiedliwej i słusznej możliwości skorygowania błędu lub wskazania dowodów dotyczących jego sytuacji osobistej. Radzie ani skarżącemu nigdy nie przedstawiono istotnych, wiarygodnych lub konkretnych dowodów mogących uzasadnić nałożenie środków ograniczających.
5. Zarzut piąty dotyczy tego, że Rada nie dysponuje odpowiednią podstawą prawną, aby uzasadnić szóste akty zmieniające. Podniesione na poparcie tego zarzutu argumenty są następujące: (a) szósta decyzja zmieniająca nie spełnia przesłanek umożliwiających Radzie oparcie się na art. 29 TUE. Między innymi: (i) Rada wyraźnie podniosła cele, które stanowią jedynie zwykłe twierdzenia; (ii) podstawa prawna nie wykazuje żadnego wystarczającego związku z odpowiednim poziomem kontroli sądowej wymaganym w niniejszych okolicznościach; (iii) nałożenie środków ograniczających faktycznie wspiera i uzasadnia zachowanie nowego reżimu ukraińskiego, który sam narusza prawo do obrony i państwo prawa, jak również w sposób systematyczny narusza prawa człowieka; (b) przesłanki umożliwiające Radzie oparcie się na art. 215 TFUE nie są spełnione, ponieważ nie przyjęto żadnej ważnej decyzji na mocy tytułu V, rozdział 2 TUE; (c) nie istnieje wystarczający związek umożliwiający powołanie się na art. 215 TFUE wobec skarżącego.
6. Zarzut szósty dotyczy tego, że Rada dopuściła się nadużycia władzy. Rzeczywisty cel Rady związany z przyjęciem szóstych aktów zmieniających polega w istocie na uzyskaniu poparcia aktualnego reżimu ukraińskiego (tak aby Ukraina rozwijała ściślejsze więzi z Unią), a nie odpowiada natomiast celom ani uzasadnieniu wskazanym w szóstych aktach zmieniających. Kryteria umieszczenia w wykazie stanowią absolutne i nadzwyczajne delegowanie uprawnień wpisujące się w zamierzony przez Radę cel.

7. Zarzut siódmy dotyczy tego, że przysługujące skarżącemu na podstawie art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo własności zostało naruszone w szczególności ze względu na to, że środki ograniczające stanowią bezzasadne i nieproporcjonalne ograniczenie tego prawa własności, między innymi ponieważ: (i) nic nie wskazuje na to, że środki finansowe, jakie miały zostać sprzeniewierzone, zostały transferowane za granicę; (ii) zamrożenie wszystkich aktywów skarżącego nie jest ani niezbędne, ani odpowiednie, ponieważ na chwilę obecną organy ukraińskie wyliczyły kwotę strat podnoszonych przez nie w ramach toczących się aktualnie przeciwko skarżącemu postępowań karnych.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2018/333 z dnia 5 marca 2018 r. zmieniająca decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2018, L 63, s. 48, zwana dalej „szóstą decyzją zmieniającą”).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2018/326 z dnia 5 marca 2018 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2018, L 63, s. 5, zwane dalej „szóstym rozporządzeniem zmieniającym”).

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2018 r. – Yanukowych / Rada

(Sprawa T-301/18)

(2018/C 231/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Oleksandr Viktorovich Yanukovich (Sankt Petersburg, Rosja) (przedstawiciel: T. Beazley, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2018/333 z dnia 5 marca 2018 r.⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/326 z dnia 5 marca 2018 r.⁽²⁾ w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że skarżący nie spełnia kryteriów wymaganych, aby w rozpatrywanym okresie umieścić jego nazwisko w wykazie. Rada Unii Europejskiej nie uwzględniła należycie wszystkich przedstawionych jej dokumentów – rozpatrując przy tym bardzo wybiórczo te dokumenty, które uwzględniła. Podniesione na poparcie tego zarzutu argumenty są następujące: skarżący został objęty jedynie dochodzeniem wstępnym, które utknęło w fazie stagnacji, i oczywiście nie jest wystarczające, aby spełnić rozpatrywane kryterium; dokumenty, na jakich oparła się Rada w celu utrzymania nazwiska skarżącego w wykazie, są całkowicie niewystarczające, wzajemnie sprzeczne i fałszywe oraz nie zostały wykazane za pomocą żadnego dowodu.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie w ramach nałożenia spornych środków na skarżącego. Rada popełniła oczywisty błąd, ponownie wskazując nazwisko skarżącego – pomimo oczywistej rozbieżności między „uzasadnieniem umieszczenia nazwiska w wykazie” a istotnymi kryteriami umieszczenia w wykazie. Ponadto, podniesione na poparcie zarzutu pierwszego argumenty są także ważne w odniesieniu do zarzutu drugiego.
3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że Rada nie przestrzegала obowiązku uzasadnienia. Rada nie wskazała szczególnych i konkretnych przyczyn umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie. „Uzasadnienie” przedstawione w szóstej decyzji zmieniającej i w szóstym rozporządzeniu zmieniającym (zwanym dalej „szóstymi aktami zmieniającymi”) w celu umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie jest (nie tylko błędne), lecz również stereotypowe, nieodpowiednie i nieadekwatnie zindywidualizowane.